

— Не, отче, нищо не ми е. Здравъ съмъ, слава Богу. Здравъ съмъ, ама и твърдъ добръ не съмъ.

Попъ Стефанъ бѣше се загледалъ пакъ въ иконата и не го дочу.

— Хубава е, много е хубава, — повтаряше той.

Слѣдъ това той се замисли, помълча доста врѣме и добави:

— Хубава е. Ама защо си я направилъ тѣй? Не е като старата. Не е като други, както съмъ ги виждалъ. Тамъ Исусъ е седналъ, държи евангелие, или е правъ, но — друго е. А тукъ . . . И тия ниви. Защо тѣй си я изписалъ, Недко?

Иконописецътъ обърна къмъ него занесения си и блуждаещъ погледъ.

— Тѣй го видѣхъ, отче! — каза той.

— Тѣй го видѣ ли? Кого?

— Него, отче. Видѣхъ го тѣй, както е на иконата. Както го гледашъ ти сега. Тѣй го видѣхъ.

Безъ да продума нѣщо, попъ Стефанъ недовѣрчиво погледна иконописеца. Може, наистина, да е боленъ и да не знае какво говори. Дѣдо Недко разбра очудването му и тихо, съ едно особено вълнение въ гласа си, повтори:

— Видѣхъ го, отче. Видѣхъ го, ти казвамъ . . .

Попъ Стефанъ не знаеше какво да каже.

— Седни, седни! — покани го дѣдо Недко. — Не ме гледай тѣй. Нито съмъ лудъ, нито съмъ пиянъ. Седни. Ще ти разкажа всичко.

Той седна на леглото си, попъ Стефанъ — на стола. И двамата гледаха иконата. Слънцето засѣдаше и меки златисти лучи пълнѣха стаята. Още по-живо и по-ясно сега изпжкваше образътъ на Исуса, излизаше сѣкашъ изъ рамкитѣ на дѣската, възставаше прѣдъ тѣхъ като безплътнo и свѣтло видѣние. Загледанъ въ него, дѣдо